

Namibia – landet utan granskande journalistik

Medieklimatet i Namibia stimulerar inte till att höja nivån på journalistiken. – Ingen vill sticka ut, vara bäst eller ens först med en nyhet, säger frilansjournalisten Frederico Links.

DET FINNS CIRKA 600 JOURNALISTER registrerade hos medie- och informationsministeriet i Namibia. Frederico Links tillhör inte skaran med presskort från ministeriet och han undrar uppriktigt sagt var alla de 600 journalisterna arbetar. När han gör en kalkyl över aktiva journalister i landet hamnar han på mellan 100 och 200.

– Vart är resten? undrar han.

Generellt tycker han att journalistiken i Namibia håller en låg nivå i jämförelse med andra länder.

– Visst finns det bra journalister i Namibia, det stora problemet är att de olika medieinstitutionerna inte investerar i att utveckla journalistiken och höja nivån, säger han.

Som journalist har man självklart ett individuellt ansvar:

– Men om inte ledningen höjer ambitionsnivån och pushar journalisterna så finns risken att de hamnar i en slags bekvämlighetszon, med en bra lön och en rad förmåner.

Men finns det då inte någon journalistisk stolthet?

– Den borde finnas där, men det finns en bristande journalistisk kultur i Namibia.

Frederico menar att medierna inte verkar vilja konkurrera med varandra på en journalistisk nivå. Ingen vill vara först med en nyhet och ingen vill heller vara bäst i sin rapportering. Annonserarna å andra sidan slåss man om, journalistiken får på något sett stryka på foten till förmån för reklamen, menar han.

FREDERICO KÄNNER SIG FRI ATT SKRIVA om vilket ämne som helst och han är inte rädd för att hans artiklar skulle få konsekvenser för honom själv. Men informationstillgången från myndigheter och institutioner är inte vad den borde och det finns en tradition av tystnad från politiskt håll.

– Ofta vet inte politikerna tillräckligt mycket om frågor de borde ha bred kunskap om, säger Frederico.

Samtidigt är han kritisk mot sig själv och den egna kåren och beskriver relationen mellan medierna och regeringen som mysig.

– Det beror mycket på att vi journalister inte granskar makten i den grad vi borde, säger han.

Det finns en liten grupp av duktiga journalister i landet som trots allt försöker, men många historier dör på vägen eftersom

resurserna ofta är för små för att kunna göra ordentlig granskande journalistik.

NÄR FREDERICO PLUGGADE JOURNALISTIK var hans drivkraft "att veta" och "att förmedla". Nu jobbar han som redaktör för mediestudenternas tidningsredaktion på högskolan *Polytechnic*. Vid sidan av sitt heltidsjobb som redaktör frilansar han i mån av tid för tidskriften *Insight*.

– *Insight* är kanske Namibias enda försök till att granska samhället på djupet och att fylla de luckor som finns i informationsflödet, säger han.

Han tycker att det finns en generell ignorans bland landets ledande medier, att de inte ger folk den information som de borde få.

– De fyra dagstidningarna i Namibia är alla centrerade till huvudstaden, inte ens gemensamt täcker det som händer i landet, säger han.

Men samtidigt håller han med om att *Insight* en tidskrift som kräver en hel del av sina läsare och som riktar sig till en namibisk intelligentsia. Initiativtagarna till *Insight* var britten Robin Sherbourne och namibiern Tangeni Amupadhi. De som hängde på tåget när tidningen drog igång för drygt två år sedan, var andra brittiska journalister.

– Det säger kanske en hel del om Namibias bristande journalistiska kultur, säger Frederico.

Idag är *Insight*-redaktionen mer balanserad och tidningen har snabbt etablerat sig och gjort sig ett namn.

– *Insight* är en trovärdig röst, men som sagt, den stora delen av befolkningen har inte tillgång till informationen, säger Frederico.

Tidigare i sommar tilldelades Frederico pris i två kategorier vid en gala anordnad av *Media Institute of Southern Africa*. Kanske kan priser fungera som en sporre, men det Frederico hoppas på är ny luft som väcker konkurrensen i mediebranschen. Han hoppas även på att medier i Namibia börjar kommunicera med varandra på en konstruktiv nivå.

– Om man gemensamt identifierar brister i journalistiken så kan man genom gemensamma ansträngningar också försöka göra något åt det, avslutar han.

ANNELI PETERSSON